

tourism. Routledge, New York.

3. Sharpley, R. and Sharpley, J. (1997). Rural Tourism. An Introduction. International Thomson Business Press, London.

ЗЕЛЕНІ МІСТА ЄВРОПИ ЯК ЕКОМОДЕЛІ

Климнюк М.Р., магістрантка 1 курсу,

Вінницький державний педагогічний університет імені М. Коцюбинського

Європейські міста інвестували багато в зелену інфраструктуру – парки, природні системи, міське та сільське господарство, зелені насадження – до такої міри, яку рідко можна побачити в містах США. В європейських містах переваги трансформації дуже очевидні. Гельсінкі також захищає неймовірно великі квартали зелених насаджень, такі як Центральний парк Гельсінкі. Ці великі зелені насадження служать основою, в якій можна знайти багато менших зелених насаджень [1]. Європейський зелений урбанізм надзвичайно всеосяжний за масштабами та цілісним баченням, і це ще один важливий урок. Такі міста, як Копенгаген, Фрайбург і Париж, не роблять лише одну чи дві речі, а розробили довгий і вражаючий список зелених міських програм, політику і стратегію, часто дуже інтегрованих і зазвичай взаємопідкріплюючих зелених та сірих зон.

Кожне місто має власний особливий пакет інновацій, але наочні приклади показують цінність і необхідність повного та всеосяжного набору дій, які разом складають зелене міське бачення міста. Європейський підхід до зеленого управління також є зразковим, визнаючи важливість встановлення чітких екологічних цілей та суворих мінімальних енергетичних та екологічних стандартів. І не менш важливо, що європейські міста та країни багато в чому змінили структуру економічних стимулів для підтримки та просування екологічних результатів. Прийняття податків на вуглекислий газ на національному рівні, на додаток до податків на бензин і автомобілі, послужило глибокому зміцненню більш стійких

результатів. Давня європейська філософія оподаткування та використання цих доходів для підтримки громадського транспорту різко відрізнялася від практики в США. Як приклад, національне законодавство Німеччини про пільгові тарифи зробило багато для створення фінансових стимулів для встановлення там сонячної енергії. Є однаково важливі приклади як на місцевому рівні, так і на рівні штатів, включаючи багато європейських міст, які вводять плату за зливову воду на основі непроникних поверхонь (практика, яка почала поширюватися в США, у містах від Вашингтона, округ Колумбія, до Грінсборо, Північна Кароліна), і це надає великі фінансові стимули для встановлення зелених елементів [1].

Є ідея – зібрати експертів по цих питаннях, щоб вони розповідали історії своїх міст, – частково надихнути, частково продемонструвати те, що насправді є в області можливостей, і запропонувати багатий асортимент зелених міських ідей, інструментів і підходів. Незважаючи на їх очевидні переваги та цінності, все ж буде багато перешкод, з якими доведеться зустрітися, щоб прискорити впровадження європейських ідей та практик зеленого міста в США. Певні з цих перешкод є фінансовими та економічними, інші політичні та культурні.

Сюди входять, наприклад, реальні або уявні додаткові початкові витрати, пов'язані з зеленими ідеями та технологіями (наприклад, для зелених дахів, зелених стін), хоча більшість або всі ці стратегії озеленення є економічно ефективними протягом відносно короткого періоду часу (наприклад, зелені дахи захищають і продовжують термін служби даху і таким чином економічно виправдовують невеликі початкові витрати; зелені будівлі заощаджують гроші на опалення та охолодження; вартість посадки дерев і безкоштовне розповсюдження дерев більш ніж оплачується за рахунок зменшення потреби в охолодженні та енергії). Відповідь частково лежить у практичному європейському підході до регулювання та стимулювання зелених стратегій. Механізми ціноутворення в європейських містах і країнах допомагають вирівняти фінансове поле та зробити інвестиції в зелені міста більш привабливими та можливими

Багато переваг озеленення міст важче визначити кількісно (наприклад, підвищення продуктивності праці, психологічні переваги дерев і зелених насаджень),

вони можуть також бути загальнодоступними (наприклад, скорочення викидів парникових газів і, таким чином, глобальне потепління, зниження навантаження на електромережу) [1]. Європейська модель має більш розумну, узгоджену, перспективну систему планування (рис. 1). Майже всі міста Європи демонструють цінність інтегрованих структур містобудування (район міста та мікрорайон).

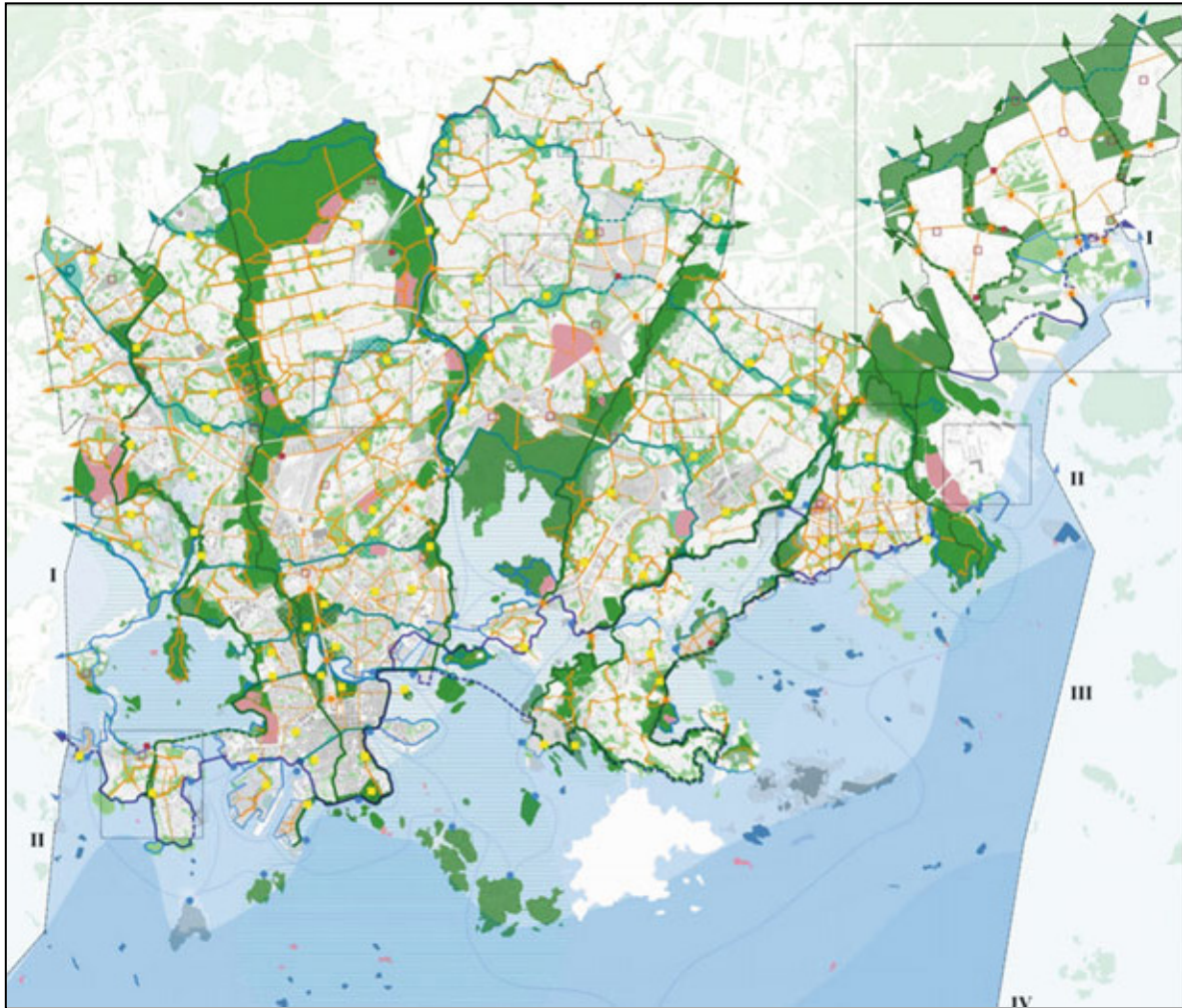

Рис. 1 Зелена мережа в Гельсінкі до 2050 року [2]

Ці європейські приклади показують, що програма зеленого міського порядку денного не повинна стосуватися жертв або позбавлення, а радше можливість для більш жвавого, придатного для життя, багатого та здорового способу життя з меншим екологічним слідом. Можна проєктувати будинки та підприємства, які споживають надзвичайно малу кількість енергії, маючи повне забезпечення енергією великих житлових та робочих територій.

Нові реалії та екологічні обставини вимагають швидшої передачі та

сприйняття громадою екологічних ідей, особливо житла з низьким споживанням енергії, розвитку позитивної енергії, а також практики відновлюваної енергії в цілому, і тут знову європейські міські моделі добре підходять до нашого часу.

Список використаних джерел

1. Green cities of Europe: global lessons on green urbanism (2012) / edited by Timothy Beatley. Washington: Island Press. 234 p.
2. Planning Cities with Nature Theories, Strategies and Methods (2019) / Editors Fabiano Lemes de Oliveira, Ian Mell. Cham: Springer Nature Switzerland. 285 p.

ЕТНОКУЛЬТУРНІ ЛАНДШАФТИ МІСТЕЧКА ПЕЧЕРА

Олексієнко А.П., магістрантка 1 курсу,

Вінницький державний педагогічний університет імені М. Коцюбинського

Долина Південного Бугу як регіон дослідження, де активне рекреаційне освоєння природних умов і ресурсів розпочалося з XVIII ст., є достатньо репрезентативною територією для дослідження антропогенних та етнокультурних ландшафтів. Модельним містечком може бути Печера, розташована у середній течії Південного Бугу.

У районі містечка Печера є сформовані рекреаційні ландшафти, де виділено рекреаційну смугу кліматотерапевтичного призначення. Незначні за площею (до 40 га), хвойно-широколистяні сильнофітонцидні, естетично привабливі лісові масиви сконцентровані тут на схилах долини Південного Бугу [2]. Вони органічно доповнюються етнокультурними ландшафтами у містечку Печера. Територія багата на природні та історико-культурні ресурси, які створені під впливом польської, української та єврейської культур.

З кінця XVIII ст. до 1920 р. Печера була волосним центром і відносилося до Брацлавського повіту Кам'янець-Подільської губернії. Внаслідок змін в